

STUDENTEN-WEEKBLAD.

Redacteuren: J. B. H. Coenen, D. A. de Fremery, N. G. Kam, H. F. Karsten,
D. G. M. Koch, J. L. A. Ledebouer, M. J. Granpré Molière, S. H. Stoffel.

Dit blad verschijnt Donderdags, behalve in de vacantiën. De abonnementsprijs is f3,50, bij vooruitbetaling f3,— per jaar.

De jaargang loopt van 1 October tot 30 September. De prijs der advertentiën is 10 cents per regel.

UITGEVER:
J. WALTMAN Jr.
DELFT.

Inzendingen die Dinsdagmiddag 12 uur niet aan het redactie-adres zijn bezorgd, kunnen niet meer in het eerstkomend nummer worden opgenomen.

Het adres voor redactie en administratie is:
Binnenwatersloot 33.

Eerstvolgende Redactie-Vergadering ten huize van den heer M. J. GRANPRÉ MOLIÈRE, Oude Delft 223, Dinsdag 8 December, te 4 ure.

Naar aanleiding van het stukje van den heer Sam van de Geer.

(Zie rubriek „Curiosa“.)

De volgende opmerkingen:

- 1°. De Redactie is zich niet bewust den heer Sam van de Geer uitgenoodigd te hebben in het S. W. over den Delftschen Studentenbond te schrijven, noch acht zij het gewenscht, dat hij „den Godsdienst en de Partijkeuze in het studentenleven”, of „kunst-kritiek” behandelt.
- 2°. Het Weekblad heeft zijn kolommen altijd beschikbaar gesteld voor de leden van den D. S. B. en ook voor dien bond als zoodanig, maar het kan alleen dan een rubriek voor den D. S. B. reserveeren, indien daaraan de behoefte blijkt. Tot nu toe was dit zeker niet het geval: slechts eenmaal werd in 't weekblad over den D. S. B. geschreven (door den heer B. R. Bakker).
- 2°. De redactie vult zich zelve aan uit die Delftsche studenten welke zij daar het geschiktst toe acht. Geen enkele groep in onze studentenmaatschappij heeft als zoodanig recht op vertegenwoordiging in de redactie.

REDACTIE.

DELFTSCH STUDENTENCORPS.

De Finantieele toestand van de Societeit „Phoenix”.

Op de laatste algemeene vergadering der societeit zijn er plannen in uitzicht gesteld tot verbetering der finantieele toestand. Volgens een onderzoek door een deskundige daarna ingesteld, zou er f4000,— per jaar meer moeten worden opgebracht. Stellen we de jaarlijksche omzet op f75.000,— dan vertegenwoordigt dit $\pm 5\%$.

In 't midden latend of dit al dan niet te veel is, is het nu de vraag, hoe deze meerdere opbrengst verkregen moet worden.

Er zijn 2 methoden: 1e. door contributieverhooging, 2e. door de leden naar gelang van het genot dat ze van de societeit trekken.

Dit laatste lijkt mij de meest correcte weg. Het idee is eenvoudig te verwezenlijken door de kroegbeeren met 5% te verhoogen.

Een derde methode, door prijsverhooging b.v. van kaarten en biljart is m.i. ook niet goed, omdat dan weer alleen zij die biljarten of spelen de f4000,— zouden betalen, terwijl zij (en dit is het grootste deel) die dit niet doen er niets aan zouden bijdragen.

Ik heb deze punten even uit elkaar willen zetten, opdat

een ieder hierover zijn meening zou kunnen vormen, wat vooral waar het hier vrij groote veranderingen geldt in onze societeit van groot belang kan zijn.

TER HORST.

Kroeg-Financiën.

Alvorens te beschouwen hoe de meerdere winst voor de societeit moet verkregen worden, is het wenschelijk aan te geven wat het door het bestuur genoemde bedrag beteekent en op welken grondslag het berekend is.

Hierover het volgende: de accountant, die den finantieelen toestand der societeit bestudeerde, vergeleek deze met een standaard-type van een societeit met aandeelhouders, met dit verschil natuurlijk, dat bij ons de winst, noodig voor dividend-uitbetaling vervalt. De winst, die zoo'n vereeniging met aandeelhouders moet maken is natuurlijk te splitsen in het bovengenoemd gedeelte, noodig voor de uitkeering van dividend en een tweede gedeelte, bestemd om aan de vereeniging de noodige soliditeit te geven en een waarborg te vormen voor minder gunstige jaren. Natuurlijk staat de wenschelijke grootte van dit laatste bedrag in een zekere verhouding tot de bewuste vereeniging, dus tot de waarde harer eigendommen, van wat er om gaat enz. Op grond van deze verhouding concludeerde genoemde accountant, dat de Societeit „Phoenix” jaarlijksch niet \pm f700 winst moet maken, zooals nu het geval is, doch f4000 meer. Wat nu de wijze betreft, waarop deze meerdere winst te verkrijgen is, kan men drie wegen inslaan:

- 1e. Het tarief verhoogen.
- 2e. De contributie vermeerderen.
- 3e. Tarief verhoogen en contributie vermeerderen.

Om te beslissen, welke dezer middelen de voorkeur verdient, moet men twee zaken onderscheiden: de theoretische en de practische zijde der quaestie. Verwaarloost men een dezer factoren, dan moet dit ontegenzeggelijk een foutief oordeel ten gevolge hebben.

Wat de theoretische zijde betreft, kan ik kort zijn. Hier staan twee opvattingen tegenover elkaar:

- 1e. Alle leden moeten, zonder onderscheid, gelijkelijk bijdragen in de lasten der societeit.
- 2e. Deze bijdragen moet voor ieder lid naar zijn finantieele draagkracht gerekend worden.

Over deze zeer-uiteen-loopende opvattingen valt weinig te discussieeren, het is bijna geheel een quaestie van sentiment.

Daar de laatste, ongetwijfeld de meest democratische opvatting de mijne is, wil ik haar als uitgangspunt nemen voor wat volgt. Daar ieder ander middel tot vaststelling van de „maatschappelijke welstand” der leden voorloopig althans zeer zeker is buiten gesloten en het bedrag der maandelijksche verteringen op de kroeg hiervoor tenminste eenigszins een maatstaf is,*) voert mijn theoretisch inzicht in deze quaestie tot een verhooging van het tarief of procentsgewijze verhooging der kroegbeer om de meerdere winst te verkrijgen.

*) Geheel juist is deze maatstaf natuurlijk niet. Het is zeer wel mogelijk — en komt ontegenzeggelijk veelvuldig voor —, dat personen met een groote finantieele draagkracht slechts weinig verteren op de kroeg doch veel meer elders.

Dat ik des niettemin voor de onder (3) genoemde gedragslijn ben en dus het bestuurs-voorstel zeer zeker aannemelijk en wenschelijk oordeel, grondt zich op de volgende overwegingen van practischen aard.

Gedurende de laatste jaren vóór de uitbreiding was de financieele toestand van de societeit ongetwijfeld geffatteerd; terwijl de uitgaven aan onderhoud enz. nog die waren, behoorend bij het kleinere gebouw, was het aantal der leden en dus de opbrengst der consumptie reeds in evenredigheid veel grooter. Dit had ten gevolge een belangrijke, hoewel vrij willekeurige, verlaging van het tarief, en verlaging van contributie! Toen nu de uitbreiding had plaats gevonden, was dus de winst in verband met wat aan het begin van dit artikel is meêgedeeld, te gering, wat reeds voldoende het zoeken naar meerdere inkomsten zou wettigen, ware het niet dat er bovendien een minstens even dringend, practisch motief naast stond.

Wat de societeit op 't oogenblik in de eerste plaats behoeft, is meer geld in kas, geen vorderingen maar constante bezittingen. Bekend mag het geacht worden, dat verreweg het grootste gedeelte van het vroeger gevormde reserve-fonds is verloren gegaan en, daar de laatste jaren door verbouwing en lustrumviering natuurlijk groote bijzondere uitgaven met zich brachten, is het te begrijpen, dat de societeit wat betaling van ettelijke leveranciers betreft, aanmerkelijk ten achter is.

Dit maakt het bovenal wenschelijk, ja, noodzakelijk, dat er allereerst meer contante waarden in de kas vloeien en het aldus mogelijk worde dezen achterstand in betaling te verminderen. En hiervoor leent zich een contributie-verhooging ter verkrijging van een gedeelte der benoedigde som beter, dan een uitsluitende tariefsverhooging, want deze zou, wilde zij aan dit doel beantwoorden, met een verhooging der wettelijke afbetalingssommen gepaard moeten gaan, wat juist de schorsing van velen, die groote verteringen maken en dus ook nog eetzaal-, dispuut- en andere rekeningen hebben, zou veroorzaken en dus tot een negatief resultaat leiden.

Een soort van belasting op de kroegbeer is in ieder geval af te keuren. Toen n.l. vóór de uitbreiding het tarief verlaagd werd, geschiedde dit vrij willekeurig, zoodat van het aangenomen beginsel (40 % winst op eetwaren, 60 % op drinkwaren) op de meest vreemde wijze werd afgeweken. Zoo zijn er nu dingen van zeer uiteenlopenden aard waarop veel, anderen, waarop niets of bijna niets gewonnen wordt. Gaat men nu door zoo'n procentenmethode alles gelijkmatig verhoogen, dan behoudt men deze wantoestand, terwijl de gedeeltelijke verhooging, zooals het bestuur zich deze voorstelt, die vaste verhoudingen, (40 % en 60 %), als norm verkrijgt en dus weer den toestand in een meer normalen verandert.

Ten slotte blijft dit de vraag: geeft de concessie op grond van practische motieven verleend, aanleiding tot het ontstaan eener onbillijke toestand?

Volgens mijne meening voorzeker niet. Inzage in de berekeningen van den accountant hebben mij doen zien,

dat het deel dat de contributies uitmaken van de geheele ontvangsten der societeit ($\pm \frac{1}{8}$) nog beduidend minder is dan de verhouding tusschen de uitgaven ten bate van dingen, die voor iedereen, krachtens zijn contributie en zonder noemenswaardige vertering, nuttig, waardevol en bereikbaar zijn (bijv. leeszaal, bibliotheek, billardzaal enz.) en de totale uitgaven. Slecht wanneer dit niet het geval was, zou van onbillijkheid sprake zijn, nu niet.

Vergelijkt men bovendien de voorgestelde contributie (f 25,—) met die der Leidsche Societeit ($\pm f 40,—$) en der Utrechtsche ($\pm f 50,—$), waarbij deze laatste de bibliotheek niet haalt bij de onze, dan zal men des te meer overtuigd worden, dat de door het bestuur der S. P. voorgestelde wijzigingen, hoewel, wat althans de contributie-verhooging betreft, „an sich” minder gewenscht, door de omstandigheden ruimschoots gerechtvaardigd en in geen deele onbillijk zijn.

J. B. H. COENEN.

Heeren-Concert van Apollo.

Donderdagavond vond op de leeszaal der Societeit Phoenix het eerste en, laten we hopen het eerste van een reeks Heeren-Concerten plaats. Het is een alleszins gelukkig idee van het bestuur geweest om deze, vroeger zoo geanimeerde, avonden weer in het leven te roepen en Apollo heeft Donderdagavond ook weer getoond hare leden een genotvolle avond te kunnen bezorgen.

Bovendien is dit de weg, die Apollo moet bewandelen. Door de kamermuziekuitvoeringen wordt het onderling samenspelen der leden bevorderd, hetgeen buiten dien het spelen in het orkest ten goede komt.

Maar nu het concert zelf. Allereerst stond op het programma het Largo con espressis uit het Trio G-dur van Beethoven (Lindo, Oosterzee, Modderman). Het was heel goed te hooren, dat slechts weinig repetities aan de uitvoering voorafgegaan waren. Vooral in het begin was het spel onzeker en speelde de viool te zacht en de piano te hard. Op het laatst werd het geheel iets beter, maar over 't algemeen viel het toch te betreuren, dat niet meer tijd aan de voorbereiding besteed kon worden.

Daarna trad het eereid van het bestuur, Biljardt op met de Polonaise, Phantasie van Chopin en liet ons genieten van z'n pianospel, dat men bijna geen diletantisme meer noemen kan. Na nog enkele nummers ten beste gegeven te hebben, werd het gedeelte voor de pauze gesloten met het Andante Cantabile uit het kwartet van Tschaiakoswky (Boeke, Schouten, Massink, Modderman). Op dit kwartet, schertsend Apollo's jonge vier genaamd, mag de vereeniging trotsch zijn en onder de uitstekende leiding van Boeke werd dit nummer zeer goed vertolkt. Alleen kwam het ons voor, dat het tempo in het begin te langzaam genomen werd.

De pauze werd gekort met eenige Speenhoffiedjes, terwijl de heer Const. v. d. Wall, Appolo's dirigent ons verraste met eenige voordrachten op de piano.

ging zitten lachen, en toen wij hem vroegen, waarom hij lachte, — vertelde hij; „Daar zijn er waarachtig twee om „mij aan 't bakkeleien gegaan Lijda en Gruscha. „Wat ze een klappen hebben uitgedeeld! Hahaha! De „eene trok de andere bij de haren op den grond, sleepte „ze naar de voorkamer, en wierp zich toen boven op haar! „hahaha! En gekrabbd hebben ze elkaar! en zich de „kleeren gescheurd . . . ! het was om je dood te lachen. „Waarom toch kunnen eigenlijk de vrouwen niet eerlijk „vechten, waarom krabben ze elkaar?”

Hij zat op een bank, zag er zoo gezond, frisch en vroolijk uit en lachte zonder ophouden. Wij zwegen. Ditmaal was hij ons antiphatiek. „Neen maar, wat ik toch een fabelachtig succès bij de vrouwen ik heb, niet waar? Om je dood te lachen! Eén wenk, en ze zijn bereid! De duivel snapt 't!” Hij hief zijn witte, met glanzende haartjes begroeide handen op en liet ze met een luide slag op de knieën terugvallen. En keek ons met zulk een naïve, oprechte verwondering aan, alsof hij werkelijk niet kon begrijpen, waarom hij toch zooveel succès bij de vrouwen had. Zijn vol rondwangig gezicht glinsterde gelukkig en tevreden, en hij likte smakkend over snor en lippen. Onze opperbakker kraste luid met den schoffel over den vuurhaard en zeide plotseling op spottende toon:

„Er is niet veel kracht voor noodig om een klein zwak „boompje te breken, maar doe 't eens met een den!” „Wat meen je daarmee?” vroeg de soldaat.

FEUILLETON.

Zes en twintig en Eéne.

van MAXIM GORKI.

(Vertaling).
(Vervolg.)

Zoo ging ongeveer een maand voorbij; de soldaat brokte zijn brood, maakte de arbeidsters uit de passementwerkerij het hof en zocht ons dikwijls in onze werkplaats op. Hij vertelde niets van zijn succès bij de meisjes, maar draaide uitdagend aan zijn snorren en bevochtigde hen met zijn tong.

Tanja kwam elken morgen bij ons om broodjes te halen, en was vroolijk, lief en vriendelijk tegen ons als altijd. Wij probeerden om met haar over den soldaat te praten zij noemde hem een monster met kalveroogen, en gaf hem nog andere komische scheldnamen, en dat stelde ons gerust. Wij waren trotsch op ons kleine meisje, als wij er op letten, hoezeer de passementwerksters den soldaat naliepen; het was alsof Tanja's houding tegenover hem ons alleen op een hooger standpunt plaatste, en alsof deze houding zelfs veroorzaakte, dat wij hem nonchalanter behandelden. Maar van haar hielden wij nu nog meer, wij ontvingen haar 's morgens met nog meer vreugde dan anders. — Maar op zekeren avond kwam de soldaat opgewonden bij ons, en

De tweede afdeeling begon met het Larghetto en het Allegretto uit de 4de Sonate D. dur van Händel (Boeke, Biljardt), waarna Andacht en Herbstblüme van Popper voor violoncel en piano (Wolff, Biljardt), welke beide nummers een welverdienden bijval ten deel viel. Een bijzonder woord van lof aan Biljardt die de begeleiding geheel onvoorbereid speelde.

Ten slotte het kwartet No. 41 D. mol van Haydn waarmede voor een paar weken het Parijsch kwartet zoo'n succes had hier ten lande. Het getuigt van een zekere moed om dan een dergelijk nummer op het programma te zetten. Het is toch te verwachten, dat ook van de Apolloleden verscheiden de concerten van Haydn's kwartet hebben bijgewoond en voor zulken is het dan heel moeilijk zonder vergelijkingen te maken, een oordeel te vellen.

Het is gebleken, dat die moed geen overmoed is geweest en ik durf zeggen, dat dit het glanspunt van den avond uitmaakte.

Voor het Allegro en het Andante werden uitstekend gespeeld en al kwamen in de Finale enkele zwakke oogenblikken, dit neemt niet weg, dat het geheel buitengewoon goed was. Veel lof aan dit viertal, dat naar wij hopen velen tot voorbeeld zal zijn.

Het was buiten twijfel een geslaagde uitvoering die getoond heeft, dat de Heeren-Concerten weer ten volle levensvatbaarheid bezitten.

J. M.

UIT DE STUDENTENPERS.

Minerva. In het hoofdartikel klaagt P. er over, dat onvoorbereide Meesters in de Rechten naar Indië worden gestuurd, bij de Rechterlijke Macht (waar op 't oogenblik door onhandigheid van Regeeringswege groote behoefte aan ambtenaren schijnt te zijn), terwijl zij, die op 't oogenblik werken voor het ambtenaarsexamen Rechterlijke Macht, daarbij gepasseerd worden. Wordt hiermee voortgegaan, zoo klaagt schrijver, dan is dit allerminst in 't belang der Indische rechtspraak, „die toevertrouwd zou worden aan menschen, die in de eerste jaren van hun loopbaan het volk niet kennen en zelfs de volkstaal niet verstaan.” Men schijnt in Leiden geen reden te hebben gesticht te zijn over deze regeering, — zie ook de kwestie van den homoeopatische professor! —

De Groningsche redactie schrijft, een zoowat geheel uit aanhalingen uit „De Joodsche Courant” bestaand artikel, naar aanleiding van het feit, dat in Groningen Joodsche groenen qua Joden gedonderd zijn. Aan de eene zijde is deze zaak zeer overdreven voorgesteld als anti-semitisme van het Corps, aan den anderen verkleind tot een geheel onbeduidende grap. Men krijgt den indruk, dat hier weer het half-onbewuste anti-semitisme in het spel is geweest, buitengewoon veel niet-Joden eigen, maar waarvoor niemand wil uitkomen, en dat niemand wil zien; en dat toch zoo dikwijls om den hoek komt kijken.

Het Delftsche verslag onderscheidt zich deze week door

„Och, niemendal!”

„Wat heb je gezegd.”

„Doet er niet toe . . . laat maar!”

„Neen, houd op! Wat bedoel je? Wat voor een den?”

Onze bakker antwoordde niet, maar krabde ijverig met zijn schoffel over den vuurhaard, stopte de gekookte deegklompjes in den oven, haalde de gebakken broodjes er uit en wierp die op den grond, waar de leerlingen ze in lange rijen legden. Hij deed alsof hij den soldaat en zijn gesprek met hem vergeten was. Maar deze werd plotseling onrustig. Hij stond op, en ging naar den oven, waarbij hij gevaar liep met de borst tegen de punt van den schoffel te stooten die met koortsachtige snelheid de lucht kliefde.

„Neen, zeg me, wie je bedoelt? Je hebt me beleedigd . . . niemand kan mij weerstaan! Niemand! En je beleedigt „me zóó . . .”

Hij scheen werkelijk beleedigd te zijn. Hij had waarschijnlijk geen andere reden tot zelfachting, dan zijn geschiktheid om vrouwen te verleiden; misschien had hij behalven die eigenschap niets werkelijk levends in zich, en gaf zij alleen hem zelfvertrouwen en de mogelijkheid zich als een levend mensch te gevoelen. Er zijn toch menschen op de wereld, aan wie de een of andere zielsziekte of lichaamskwaal, als het kostelijkste en beste in 't leven toeschijnt. Zij houden er zich hun gansche leven mee op, leven slechts dáárvoor, lijden er door en putten er langzamerhand al hun kracht uit, zij klagen er hun medemenschen

een schunnigheidje. Eenige hoogst ongepaste en onredelijke toespelingen op een van de Senaats-candidaten, heeft de Delftsche redactie noodig om een eerste alinea samen te flansen. De Hoofredactie had dergelijk geschrijf behooren te elimineeren, de verslagen zijn meestal ergerlijk genoeg, zij het dan ook door onbeduidendheid.

Vox Studiosorum. Vooraan gaat Fragment door G. Dit filosofisch artikel lijdt aan een verwarde wijze van de denkbeelden achter elkaar zetten, aan een zonderling door-elkaar-gebruiken en tot-elkaar-ervormen van onderscheidene beelden voor hetzelfde begrip of verschijnsel, en aan een niet genoeg op den voorgrond plaatsen van de voor-naamste punten; dit, gecombineerd met groote diepzinnigheid, maakt het vrijwel onbegrijpelijk; jammer, het lijkt gansch niet onbeduidend. — H. v. L. v. T. schrijft een zoet stukje over St. Nikolaasdag, een opwekking aan de eerste jaars om toch vooral de a.s. St. Nicolaas-optocht (een jaarlijksche studentenuiting in Utrecht) niet te doen mislukken. „Welaan dan, gij leden van het U. S. C. toont, dat er nog iets leeft in ons corps, dat het niet dood is, of wegwijnend in ruzie en partijstrijd.” Er staan nogal dikwijls zulke Corps-opperrende frazen in de Vox, — een slecht teeken!

Verkiezingsamicaliteit, een klein hoontje voor 't diep verband tusschen clubgeest en verkiezings-actie, als op-de-kaak stellen wel goed, litterair onbeduidend: je lacht er even om, zacht en wat cynisch.

Propria Cures. Ook in Amsterdam schijnt de verkiezingsactie in den studentenwereld niet op ideaal-manier gevoerd te worden: in het hoofdartikel wordt geklaagd over „veel onsmakelyk gedoe” bij de Senaatsverkiezingen. De schrijver merkte vijf drijfkrachten op, waardoor men zich meest liet richten: Eerstens „het gedrocht der disputen-animositeit,” dan de religie van den kandidaat, ten derde „de sterk geprononceerde zucht naar een eerebaantje bij sommige kandidaten,” ten vierde de sexe der kandidaten, ten slotte de fusiekwestie, waar het eigenlijk om te doen had moeten geweest zijn.

P. v. H. schrijft een niet onvermakelijke critiek over Couperus' laatste boek „God en Goden”, blijkbaar overlopend van symbolen en hoofdletters: Geheim, Twijfel, Licht, Bron, Weewiel enz.; als ik 't boek toevallig eens in handen krijg, zal ik 't maar niet lezen. Geen kleine beschuldiging laadt hij op Couperus, waar hij als onderschrift zet, dit zinnetje, 'teenige ernstige: „Talent-misbruik is erger dan talentverwaarloozing.”

R. S.

INGEZONDEN.

Oan „Frisia”.

Hawwe jimme wol 'ris lêzen „Nije Drankjes” fen Jan fen'e Gaestmar? Nea net? Den moatte jimme dat 'ris dwaen; it is nedich. Oangeande itjinge jimme yn it S. W.

over en trekken daardoor de opmerkzaamheid van hunne naasten; zoo wekken zij medelijden op en anders — bezitten zij niets, heelemaal niets. Neem hun deze ziekte af: genees haar, en ze worden ongelukkig, want daardoor verliezen zij hun eenig levensdoel — daardoor ontrooft men hun den inhoud des levens. Soms is het leven van den mensch zóo ontzettend leeg, dat hij onwillekeurig gedwongen wordt zijn ondeugden te achten, omdat ze het eenige zijn, waardoor hij zich als levend mensch kan voelen; ja men kan direct zeggen, dat die menschen dikwijls uit verveling tot ondeugd geraken.

De soldaat schudde onzen bakker heen en weer en bulderde: „zeg mij, wie 't is?” . . .

„Zal ik 't zeggen?” vroeg de bakker plotseling.

„Welnu?”

„Ken je Tanja?”

„Jawel, en verder?”

„Nu probeer 't eens met haar!”

„Ik?”

„Ja, jij!”

„En? dit zou ik niet kunnen — bah!”

„Dat willen we dan toch wel eens zien!”

„Je zult 't zien! Hahaha!”

„Ze zal je . . . !”

„Geef mij een maand den tijd!”

„Wat ben je toch een pocher, soldaat!”

„Ik heb aan veertien dagen genoeg! Ik zal 't bewijzen,

skriuwe, wol ik hwet sizze. Sa nuver as jimme omtsjoene mei ús boekstaven, eigenlûden lyke goed as bylûden, ha ik it yette nea net sjoen.

Earstens oer 'e namme:

De lêste dei fen 'e wike wirdt yn it Frysk skreaun: Snjeon ef Snjeun, as jy it hwet nijmoadrich hawwe wolle, mar nea net „Sneun”, sûnder j.

Yet in pear flaters.

S. W. side 31:

Alde Delft, moat wêze Âlde Delft;
op de hoeke, „ „ op 'e hoeke (allitteratie);
fên de „ „ fen 'e.

Dat breedteiken op „fen” begryp ik alhiel net.

Striete moat wêze strjitte, lyk as er letter ek stiet. Wol min it selde lûd hearre litte mei *ie*, dan scoe min skriuwe moatte „*striette*”, hokker letterteiken wy lykwol allinne mar brûke by wirden as: *skieppelhûd*, *triedtsje*, *hierrich* ensf., dos yn gearsette wirden.

Aonfang moat wêze Oanfang.

It twielûd *ao* scoe nimmen sizze kinne.

S. W. side 59:

Gaerksomste moat wêze gearksomste.

Ae kin min allinne brûke yn wirden as *haegje*, *daegje* ensf., dos om yn slettene lettergrepen de lange, sêfte *a*, hearre to litten, lyk as wy hawwe yn *pake* en *tate* bijgelyks.

En einlings, S. W. side 83: „de 28ste fen Slachtmoanne”, moat yn 't Fryske „idioom” skreaun wurde: „disse 28 fen Slachtmoanne”.

Jimme kinne nou fen myn oanmerkingsen sok in brûkme meitsje as jimme goed tinkt, mar sa njûnkelytsen yen in bytsje better hâlde oan 'e rigels for 'e boekstoaijinge liket my net forkeard.

B. R. BAKKER.

CURIOSA.

Het D. S. Weekblad.

Het Orgaan der studeerenden
aan de P. S.?

Bijzonder aangenaam was voor mij het vereerend verzoek van eenige Redactieleden, om in dit Weekblad bovenstaand onderwerp in te leiden.

Aangenaam in de eerste plaats, omdat daardoor de goede gevolgen, die wellicht deze beschouwingen zullen hebben, de flinke, onpartijdige houding der Redactie in een schitterend licht stellen en tweedens omdat ik daardoor in de goede gelegenheid gesteld werd eene eerste stap te kunnen wagen ter oplossing eener oude en verouderde kwestie.

Vooreerst dan eene korte uiteenzetting der feitelijke toestand van het corporatieleven aan onze Universiteiten en aan de P. S.

Tot voor een twintigtal jaren waren bijna alle studee-

dan zal je Tanja eens zien?”

„En maak nu, dat je weg komt . . . je hindert ons!”

„Twee weken den tijd — en 't zaakje is opgeknapt?”

„Weg, zeg ik je!”

Onze bakker werd plotseling woedend en zwaaide met den schoffel door de lucht. De soldaat week verwonderd terug, keek ons beiden aan, zweeg een poosje, en ging toen naar de deur onder een zacht, dreigend: „Welnu komaan!”

Gedurende dezen twist hadden we allen gezwegen en opmerkzaam geluisterd. Maar nauwelijks was de soldaat weg, of er ontspon zich een luid, levendig gesprek. Een riep den bakker toe:

„Daar heb je ook wat moois uitgehaald, Pawel!”

„Doorwerken!” antwoordde de bakker woedend.

Wij voelden, dat de soldaat geprikkeld was, en dat voor Tanja gevaar dreigde. Dat gevoelden wij, en daarbij kwam een brandend, aangenaam gevoel van nieuwsgierigheid — wat er wel van zou komen? Of Tanja den soldaat zou kunnen weerstaan? En bijna allen riepen met overtuiging;

„Tanja? Die jaagt hem weg. Die zorgt er wel voor, dat niemand haar te nabij komt!”

Wij wilden de sterkte van onzen afgod beproeven; wij trachtten elkander te bewijzen, dat onze afgod sterk was, en zegevierend uit dit dilemma te voorschijn zou treden. Eindelijk kwam het ons zelfs voor dat wij den soldaat te weinig geprikkeld hadden, waardoor hij de twist zou kunnen

renden lid van het studentencorps. Dit lidmaatschap, met al de aanleve van dien, waarover uitweiding tamelijk wel overbodig is, werd velen te kostbaar. Voeg daarbij eenige „gebruikelijkheden”, die velen der studeerenden niet bevielen (hier onder het groenloopen natuurlijk in de eerste plaats) en wij zien een nieuwen toestand geboren worden. Het aantal niet-leden van het corps vermeerdert gestadig, ja bereikt aan de P. S. ongeveer de helft van het aantal studeerenden.

Eene tweede phase treedt in, ook die niet-corpsleden gevoelen het gebrek aan nauwere aaneensluiting, vooral zij, die door hunne studie moeten wonen, in de stad waar zij studeeren.

Het ontstaan eener tweede corporatie is daarvan het logisch gevolg. Onder de studenten aan de P. S. ontstond de Delftsche Studenten Bond.

Dat die Bond als grondregels aannam: 1°. nagenoeg geen geldelijke lasten (de contributie met inbegrip aller kosten bedraagt slechts f10,-). 2°. afschaffing van alle h.i. verouderde, dwaze gewoonten in het studenten-corporatieleven, behoeft nauwelijks vermelding. Verder bleven er nog een aantal studeerenden over: 1°. de z.g. spoorstudenten, dus niet-inwoners der studiestad, die alzoo het gemis aan studenten-gezelschapsleven minder voelen en daarom zich van elke aansluiting onthouden en 2°. eene categorie studenten, die meestal om finantiële redenen geen lid werden van het D. S. C. (en daardoor m.i. veel wijzer handelden dan zij, die zich op alle mogelijke wijzen moeten „bekrimpen”, ja zelfs somtijds in schulden steken, vooral in het eerste studiejaar, om de aanmerkelijke kosten te dragen, die het Corpslidmaatschap noodzakelijkerwijze meebrengt) en zich toch te „hoog” gevoelen, om „maar” bondslid = knor te worden.

In plaats, dat nu deze beide studenten-corporaties, die beide streven naar hetzelfde doel, in vrede met en naast elkander groeiden en bloeiden, ontstond een zeker antagonisme uit afgunst en prioriteit, in plaats dat beide door gestadige evolutie tot elkander gedreven werden om zich toe te leggen op het vele, wat onze studie ons niet brengt d. w. z. kunst na wetenschap, om zich na vele jaren wellicht op te lossen in die eene corporatie, die dan alle studenten zonder onderscheid zal vereenigen in een algemeen Nederlandsch Studentenverbond, dat toch het ideaal moet zijn van allen die zich wijden aan wetenschap en kunst, koude integraalmenschen, dichterlijke gevoelszielen. Wat vruchtbare velden liggen daar onontgonnen; de weinige studenten (om ons bij de P. S. te bepalen) die bij hunne studie nog tijd kunnen vinden om ethisch schoon te ontwikkelen in eene atmosfeer van prozaïsch lijnen-gedoe, worden stelselmatig van elkander gescheiden door nietswaardige kleinzieligheid, alsof letterkunde, muziek en beeldende kunst andere banden kennen dan consonant gestemde snaren.

(Zie vervolg Bijvoegsel.)

vergeten en dat we zijn eigenliefde nog meer moesten prikkelen.

Van af dezen dag leefden wij een heel bijzonder, zenuwachtig opgewonden leven — zoo hadden wij nog nooit geleefd. Wij twistten den ganschen dag met elkaar: het was, alsof wij verstandiger waren geworden, als of wij plotseling meer spreken, ons beter uitdrukken konden. Het was ons, alsof wij met den duivel een weddenschap hadden aangegaan, en Tanja daarbij onze inzet was. En toen wij vernamen, dat de soldaat werk van Tanja maakte, toen werd het ons angstig en tegelijkertijd aangenaam te moede, en het leven was voor ons zoo interessant geworden, dat we zelfs niet merkten, dat de baas, van onze opgewondenheid profiteerende, dagelijks 14 pond deeg meer te verwerken gaf. De arbeid vermoeide ons zelfs niet eens. Tanja's naam kwam den ganschen dag niet over onze lippen. Elken morgen wachtten we haar met bijzonder veel ongeduld: Somtijds stelden wij ons voor, dat ze niet meer als de vroegere Tanja bij ons zou kunnen komen, dat zij een ander moest zijn geworden.

Wij vertelden haar evenwel niets van wat er gebeurd was. En daar zij ons niets vraagde, zoo gingen we gewoon en vriendelijk met haar om, als vroeger. Maar in onze verhouding tot Tanja was toch iets nieuws, iets vreemds binnengeslopen — en dit nieuwe was de prikkelende nieuwsgierigheid, koud en scherp als een stalen kling.

(Slot volgt.)

B I J V O E G S E L

behoorende tot het STUDENTEN-WEEKBLAD
van DONDERDAG 3 DECEMBER 1903.

Studenten van Nederland en gij studeerenden aan de Polytechnische School, machtig door uwe veelheid, schudt af die al te kwellende banden en laat een frissche, verjongde zuidwind uwe voor indrukken zoo vatbare zielen beroeren en te zamen garen tot heil van wetenschap en kunst.

Goddank, van die vlijmende tweedracht zijn aan de P. S. de scherpe kanten reeds lang afgesleten, eene rustperiode is ingetreden en in dit tijdperk van betrekkelijke vrede, voldoe ik hoogst gaarne aan het verzoek der redactie van het Studenten Weekblad.

Wekelijks lees ik in uw Weekblad eene heele reeks corps-berichten, verslagen van vergaderingen, verkiezingen enz. Zou het werkelijk niet tijd worden, dat een geheel gelijksoortige rubriek worde ingericht voor de D. S. B., welks leden ook studenten zijn aan de P. S., ook abonneés en lezers van „uw” weekblad, dat ook het „onze” is en als zoodanig aanwezig op de leestafel der societeit der D. S. B.

De redactie, als ik mij niet vergis, zeven (7) leden, bestaat uit zes (6) corpsleden en een (1) nihilist, de laatste naar ik meen, meer speciaal ter versterking der sociaal-democratische tendenz, die ik in het Weekblad menigmaal meen ontdekt te hebben.

Welnu, wordt het heusch niet tijd, dat ook de D. S. B. door minstens één lid in de redactie vertegenwoordigd is.

Ik wil deze verlangenslijst niet al te zeer uitbreiden en tevens niet te veel uwer plaatsruimte vergen. Voor ditmaal dus genoeg.

Over de andere onderwerpen door mij met u behandeld, speciaal wat betreft „godsdiensdienst en partijkeuze in het studentenleven” en 2e „Kunstkritiek in uw Weekblad”, schrijf ik u desgewenscht later.

St. Nicolaas is in aantocht, hierbij dus het klompje van den D. S. B. Wij vragen niet om gunsten, maar om datgene, wat recht is en billijk.

Wie weet, de oude Sint is een goed man.

SAM VAN DE GEER.

Sam van de Geer.

Er is een frissche zuidwind door mijn ziel gewaaid, en ik weet niet hoe, en ik weet niet van waar; was dat een taal, heb ik dat gelezen? Gelezen? Een taal? — O, een heerlijke zuidwind heeft tegen mijn ziel geblazen, is er door gegaan, als door een hoogen populier de regendroppels...

Toen is dit gebeurd: mijn ziel ging bewegen, eerst wat beven, als boomblaadjes, daarna in wijde deiningen als een boom in storm; tot vreemde vormen, beelden, visioenen...

Eerst een lange tafel, wit, alles wit, met schitterend kristal, en een die sprak hoog verheven met hoog geluid, en die sprak van een redactie. Ik zag sombere gestalten, redacteuren, die opschitterden bij deze woorden in een flikkering van blinkend wit licht, zoo schrill, dat de spreker de oogen sloot en zweeg. Het visioen versomberde...

Nu hoor ik iemand spreken met klare stem, hij zit in een fauteuil, vreemd ver, de beenen over elkaar; wat spreekt hij toch tegen mij? Daar rijst hij op en spreekt luid, in een groote zaal met veel duistere hoeken, vol zwarte menschen, studenten van Nederland en hij spreekt langzaam, luid, langzaam, maar luid, hard, hij schreeuwt, jubelt, hij dondert, en zijn oogen zijn de bliksem, zijn woorden rollen over de gekromde hoofden der hoorders, en botsen tegen de zaalwand achter, die ze opslikt en weer uitspuwt met dubbele kracht, uit donkere visschebekken, draaiend en dreunend, krielend, kolkend, vertienvoudigd, elkaar verpletterend... Wetenschap... brullend in het rond... Kunst... de wanden barsten... Kunst... alles loeit... Wetenschap... alles orkaant... Wetenschap... Ik wil vluchten... Kunst... vluchten, vluchten... Wetenschap... weg, weg... Wetenschap... Houdt dat dan nooit op... Kunst, Kunst... Kunst... o, God... Wetenschap... weg, weg... weg is het visioen.

Weg is het nog niet, maar het visioen is gedaald: een woestijn ligt uitgestrekt, met hier een hoopje verweerde rotsblokken, rustig, gevangen door de zon, die tot rusten doemt, maar daar boven op staat een klein, leelijk kereltje, en kwekkelt maar aldoor, als een jonge spreekw. Hoe komt

het toch, ik heb dat kereltje al zoo lang gezien; dat bekje gaat maar op en neer... Houd je mond! Het bekje gaat open en dicht... Houd Je Mond!! Ha, nu ziet hij me, het bekje sluit zich, daar komt hij van de rotsblokken afhuppelen; hij zal me toch niet...? Maar, neen, daar gaat het bekje weer op en neer, en het zegt: „Ik ben Sam van de Geer”, en weg is ie.

G.

R E D E

GEHOUDEN DOOR DEN

President der Societeit „Phoenix”,

den Heer F. H. FENTENER VAN VLISSINGEN,

BIJ GELEGENHEID VAN DE

DIËS NATALIS,

op Vrijdag 27 November 1903.

Mijne Heeren, Leden der S. P.

Twaalf dreunende slagen hebben ons verkondigd, dat het middernachtelijk uur is aangebroken en dat wederom een jaar is toegevoegd aan den ouderdom van onzen geliefden vogel-Phoenix.

Met plechtig gezang hebben wij den afgeleefden grijsaard ten grave doen dalen maar voordat we met juichende jubelkreten den jonggeborene begroeten, vraag ik een oogenblik uw aller aandacht voor een terugblik op hetgeen wij achter ons laten.

Ik weet dat gij, die na korten of langeren tijd onder haar gastvrij dak te hebben doorgebracht, onze kroeg hebt liefgekegen, niet anders dan met uitbundig jolijt en warme feestpret zult vieren dezen avond, de heerlijkste van allen voor het Phoenix-nest, nu onze trouwe moedervogel haar 56e verjaardag viert.

Maar op dezen avond vol schitterend feestgeneucht en parelenden wijns past ook een oogenblik van ernst en kalme bespreking, waar het geldt de laatste eer te bewijzen aan het oude jaar, dat langzaam maar zeker ons is ontglipt.

Bij 't kalme verglijden der dagen, bij 't rusteloos vlieden van den tijd gaat ongemerkt het eene jaar heen al sneller dan 't andere. Lijkt 't niet alsof wij gisteren nog onze stem bulderend verheven tegen rillende kaalhoofdige groenen? En ziet hier en daar vertoonen zich alweer scheidingen in de hoofden, die pas nog dropen van bier of spuitwater.

De talloze na-inauguraties en kroegjolen, die op den groentijd volgen, ze liggen waarlijk al weer achter ons en in kalme berusting heeft weer 't oude jaar, dat ons nog zoo jong van dagen scheen, de laatste adem uitgeblazen.

Traag heeft het oude jaar zich gesleept naar zijn eindpaal als een moede grijsaard strompelt naar 't graf. Gekromd van rug, met doffe oogen en bevende ledematen heeft hij den laatsten tijd een droef bestaan geleid in deze leege zalen. Waar was zijn jonge kracht, zijn fonklend oog, zijn onbedaarlijke schaterlach van weleer. Waren de uitpattingen van zijn jeugd te groot voor een fiksche ouderdom? Was 't een reactie op de overgroote feestuitingen van zijn eerste maanden en van den lustrumtijd?

Want groot en heerlijk mooi is hij geweest dit jaar, als jongeling in de volle kracht van zijn bloeiende manlijkheid. 't Zij mij vergund, al is 't kort, een oogenblik stil te staan om U te herinneren aan zijn levensloop.

De maand December kenmerkte zich ditmaal door een meer dan gewoon druk kroegleven. Waar men na de groote vroolijkheid en schier onafgebroken feestpret van de October en Novembermaand een stilte na den storm kon verwachten, bleef de orkaan met vernieuwde woede voortduren. Ik behoef U slecht te herinneren aan de inhaling van de schaatsenrijders, de Almanakkroegjool en de Igovavond.

Nadat een ieder, zooals gewoonlijk na de Kerstvacantie, zich in Januari met grooten ijver op de studie had toegelegd, volgde Februari als welkome ontspanning na gedane arbeid. Op de krantenverbranding en later op Corpsdiés en grepen velen deze gelegenheid dan ook met beide handen aan.

De dagen, die den examentijd voorafgaan, vol zorgen en onverpoosde arbeid, waren niet zoo stil als andere jaren. 't Was alsof de voorpret van 't lustrum vele hoofden benevelde. Terwijl aan de voorbereiding der feesten hard gewerkt werd, bleef de gezelligheid zetelen op de S. P.

En toen eindelijk de lang verwachte dagen gekomen waren, toen Delft versierd en opgesmukt, een stroom van Reunisten door zijn straten zag trekken, barste opnieuw nu doller en onbesuisder dan ooit te voren de jubelende, daverende feestvreugde los.

De schoonste dag in vijf lange jaren brak voor onzen goeden vogel aan, toen hij zoovele oude getrouwen onder zijn breede vleugels vereenigd zag.

Gij leden der S. P., die met mij den avond van de reuniekroegjool hebt meegemaakt, voelt nog hoe uw hart gaat kloppen als gij terugdenkt aan al die oudere van dagen, die kaalhoofdigen en grijslokkigen, die arm in arm hun heil kwamen zoeken onder dit dak, dat hun altijd dierbaar is gebleven als een kostbaar kleinood.

Gij hebt hun ontroering kunnen zien, toen zij 't oude nest, hoe veranderd ook, na jaren van scheiding weer terugzagen. Ik hoor hun dolle jolyt nog daveren door deze zalen, ik zie nog hoe warm enthousiasme afstraalde op een ieder.

Gelukkig dat wij ons niet behoeften te schamen over de bestiering van 't erfdeel, dat zij ons hebben vermaakt.

Vergroot en uitgebreid, dubbel, driedubbel in aantal leden hebben zij de Phoenix teruggevonden. En dat de oude stemming van onbezorgd jong-zijn nog niet was uitgestorven, ik geloof dat de heele feestweek hun dit allen heeft geleerd.

Want niet alleen Maandagavond heeft de kroeg meegedaan aan de algemeene vreugde. Iederen avond tot aan 't vroege morgenkrieken vierde zij mee feest als de beste.

Nooit heeft onze kroeg in eenig lustrum zoo goed geconcurrereerd tegen de aantrekkelijkheid van 't feestterrein.

In de viering van Vrijdag had zij 't leeuwendeel door de Boottocht, die ofschoon 't erg vol aan boord was, uitstekend slaagde. En laten we den Zaterdag niet vergeten, toen deze zalen schier onherkenbaar waren door 't vreemd verschijnsel, dat 't schoone geslacht er haar intocht gehouden had.

Ik weet dan ook zeker dat allen, die de feesten in Juli hebben bijgewoond in hun herinneringen een groote plaats afstaan aan de S. P.

Mij rest nu nog de laatste maanden. De drukke groentijd en de wonder-stille en slappe dagen van den laatsten tijd.

Hoe komt het dat 't iederen avond hol en leeg en stil is in de eens zoo drukke zalen? Is 't een reactie na het lustrum, of heerscht er een geest van Jan-Salie onder de jongere leden van onze kroeg?

Waar zijn de dolle feesten, waardoor het derde jaar zich gewoonlijk onderscheidt of zijn we hier niet langer op een studentenkroeg, maar in een oude Heerensociëteit, waar onder een bittertje eindeloos gezaagd wordt over politiek?

Laten de jongere lichten ons smadelijk in den steek, waar is de oude garde dan? Vooruit dan, die in 't vuur, dan houdt geen vijand stand!

Het jaar dat achter ons ligt kenmerkte zich dus, behalve door de treurige uitzondering van den laatsten tijd, door een zeer opgewekt sociteitsleven. En de groote uitbreiding die de zalen hebben ondergaan, zijn ons hierbij natuurlijk van onschatbare waarde geweest. In dit jaar hebben wij ons pas allen in de belangrijke veranderingen ingeleefd en ofschoon eenigen oude hoekjes en oude herinneringen, betreuren geloof ik niet dat iemand de veranderingen ongedaan zou wenschen, die op feestavonden en kroegjolen zulke uitstekende diensten bewijzen. De oude voorzaal verloor niets van haar intieme gezelligheid en de haard, ofschoon veel gesmaad om architectonische en constructieve fouten, was 't brandpunt van talloze dolle feestjes. Ik ben er verzekerd van dat zij in de herinnering van velen uwer dan ook een groote plaats zal hebben veroverd. Ik wijs u nog op de vergrooing van buffet en leestafel, die zeer zeker onder de grootste verbeteringen gerekend kunnen worden.

De bovenverdieping zal zich ook ongetwijfeld in aller sympathie verheugen, door zijn sherrywagen, die hoewel nog gebrekkig gemeubeld een groot attractiepunt bleek. Zijn ruime eetzaal, waarvan een druk gebruik werd gemaakt en zijn gaanderij, die dikwijls aanleiding geeft tot allerlei betoogingen en grappen, die streng genomen wel tegen 't orde-reglement strijden, maar die juist door hun frissche geest blijk geven dat de S. P. goddank nog geen oude mannenhuis geworden is.

Door haar uitbreiding was de Soc. beter dan ooit in

staat haar rol als gastvrouw jegens verschillende vereenigingen en colleges te vervullen. Onnoodig te vermelden met hoeveel genoegen zij deze taak op zich nam.

De Senaat gebruikte tijdens de Corpsdiën en de lustrumweek de eetzaal als ontvangkamer, tot welk doel deze zich uitstekend leende.

Behalve uiterlijke bracht het afgelopen jaar ook eenige innerlijke verandering. Na veel barenswée en na ettelijke algemeene vergaderingen kwam de pensioenwet tot stand, die, geloof ik, ten slotte iedereen bevredigd. Met voldoening vermeld ik hier den aangename toon die de debatten over dit onderwerp steeds kenmerkte.

Ook het personeel bleef niet bij 't oude. De heer Schoonderwald werd in Febr. opgevolgd door den zoon van onzen ouden directeur, de heer Lübert, die tot nu toe zich heeft doen kennen als volkomen berekend voor zijn zware taak. Vooral in de lustrumweek gaf hij blijk van zijn onvermoeide arbeidzaamheid.

Wij wenschen hem een even voorspoedigen loopbaan toe als zijn vader.

Door verandering in de bediening trachtte het bestuur verbetering in den slechten toestand te verkrijgen. Ofschoon haar taak hierin nog niet voleindigd is, hoopt zij op den goeden weg te zijn. Wij kunnen er echter niet genoeg op aandringen bij de leden om vooral indien 't noodig mocht zijn met groote strengheid op te treden, alleen door samenwerking is hier volmaking mogelijk!

Door de groote verteeringen liep de achterstallige schuld te veel op, vooral doordat veel misbruik van het crediet werd gemaakt. Het bestuur zag zich dan ook verplicht hiertegen krachtige maatregelen te nemen en het aantal saldo's tot één te reduceeren.

Een woord van strenge afkeuring moet ons hier van 't hart, tegen 't steeds aangroeiend aantal geschorste leden. Waar 't vroeger als een groote schande gold om zijn naam op de beruchte lijst in de gang te zien prijken, en een ieder zijn uiterste pogingen in 't werk stelde om hiervan verschoond te blijven, schijnt het de laatste jaren voor doodgewoon door te gaan, ja er zijn er zelfs die het als een daad van verdienste beschouwen en er zich thuis op beroemen, dat zij zich lieten schorsen om beter te kunnen werken.

Ik weet niet of zij ooit er over hebben nagedacht, hoe doodelijk dit vergif werkt, dat langzaam maar zeker in ons crediet-systeem is binnengeslopen!

Weten zij dan niet, hoe broodnoodig wij contant geld hebben, of denken zij door hun boete alles goed te maken. Dan vergissen zij zich sterk! Bij ieder lid dat geschorst wordt leidt onze kroeg groote schade, en als 't getal geschorste leden blijft toenemen, zal 't den bloei van de Phoenix langzamerhand ondermijnen.

O, de kroeg gaat goed genoeg, zeggen de meesten onder u, die maakt ieder jaar groote winsten. Welnu, mijne heeren, op een avond als dezen past een ernstig woord over onzen financieelen toestand. Welnu dan, ik zeg u, het gaat niet goed en dringend is verandering noodig.

De jaren die de Phoenix op 't oogenblik doormaakt, behooren tot de meest critieke. Het bedrijf is aanzienlijk uitgebreid, bijna verdubbeld. De gevolgen bleven niet uit, een leening van 40,000 gulden drukt op onze schouders, alle onkosten stegen onrustbarend, belasting, loonen, licht, onderhoud en andere. Voeg daarbij 't verlies bij 't faillissement van Van der Mandele, dan zal 't u allen duidelijk zijn, dat 't langzaam stijgende ledenaantal niet tégen al deze vermeerderingen in uitgaven bestand is.

Het is hier de plaats niet om hierover in bijzonderheden te treden, ik noem u hier slechts feiten, die het rapport van den accountant, tot wie wij ons hebben gewend, u spoedig met getallen zal bewijzen.

Ik wil er u alleen op wijzen, dat onze geliefde vogel Phoenix onze onbepaalde steun noodig heeft in de moeilijke jaren, die hem te wachten staan.

Het bestuur rekt dan ook op u aller hulp als 't over eenigen tijd zal komen aankloppen om een kleine contributie verhooging!

Ik weet dat mijn woorden velen zullen treffen als een donderslag uit een helderen hemel, en 't zal u bevreemden dat het in mij opkomt om op een feestavond als deze bij u te komen aanzetten met een dergelijke jobstijding.

Maar ik wil bij 't scheiden van 't oude jaar de waarheid niet verbloemen. Ik heb 't goede geroemd, nu is 't kwade aan de beurt.

En zijn wij met ons allen niet mans genoeg 't gevaar ferm in de oogen te zien?

Ik wil u niet storen in uw goede feeststemming, ik wil u niet noodeloos beangsten.

Neen laat uw glas niet staan, maar juicht zoo straks met mij in 't vol vertrouwen, dat, waar we allen als één man zullen staan voor 't heil van onzen kroeg, de donkere schaduw moet plaats maken voor heldere zonneshijn.

Leden van de S. P., ik reken op u, ik weet hoe warm 't hart u klopt voor gindsch symbool!

Nooit zal ik den dag vergeten, toen gij na 't faillissement v. d. M. in overweldigend enthousiasme uw vogel hebt gered.

Welnu ook thans zult gij hem niet verstoken laten van uw steun!

Gij kunt 't niet toestaan dat wij onzen kroeg, verarmd en achteruit gegaan, overlaten aan 't geslacht dat na ons komt.

De jaren die komen zijn moeilijk, maar ik ken uw liefde voor uw tweede thuis te goed, om niet te weten dat gij de kleine hulp die wij vragen niet weigeren zult, en niet de toekomst in te zien met blijden hoop!!!

Zoo wil ik U de zorg voor 't jonge kind dat zoo even zijn intocht in ons midden deed warm drukken op 't hart.

De zorg voor de toekomst zij ons aller doel, nu 't oude jaar onherroepelijk van ons is heengegaan.

Geen onzer kon den ouden grijzen man, die lang reeds stond gered om ons voor goed voor altijd te verlaten, doen toeven aan deez' haard.

Hoe dierbaar hij ons was, hoe noode vele hem lieten gaan, die hem gekend en geliefd hebben en met hem hebben mee geleefd, toen hij nog dartelend van levenslust en levensvreugd ons aller harten won, wij moesten 't aanzien hoe zijn hand de deurknop stijf omklemde, en op 't geluid der gong onmerkbaar ons midden verliet.

Ik weet het dat er velen zijn, die met een droeven glimlach hem zagen gaan, hem die zoo'n onvergetelijk stuk van onze jeugd onmeedoogenloos met zich voert. Wij kenden hem, den goeden ouden tijd vol onbezorgde jeugd, vol tintelend enthousiasme en schaterende pret, maar koud en onbekend schijnt ons de toekomst toe; — een vreemde — een jong kind, als te vondeling gelegd aan onze deur, moeten we binnenhalen en huldigen als den blijden dageraad. En zorgelijk klopt het hart van velen onder ons.

Wat armelijk lijkt dat kind en schraal en nu reeds levensmoe, wat kijkt 't ons met groote oogen aan, 't lijkt wel een oude bes reeds in den wieg, zoo spreken zij.

Maar zij vergeten dat 't zelfde bloed van den grijsaard ook door de aderen van de zuigeling vloeit.

Dit kind kan even krachtig, vol opgewektheid, geest en levenlust, opgroeien tot een dartelenden jongeling!!

Maar weet dat zijn lot berust bij U, leden der S. P.

Gij zijt het die het kind kunt koesteren en verwarmen, kunt op voeden bij spel en zonneshijn.

Van U allen hangt 't af wat uit 't teere wichtje groeien zal.

En daarvoor roep ik U hier toe ja wil 't schreeuwen in uw oor, dat gij het hooren moet ondanks U zelf. Vergeet het grootsch verleden niet, maar maakt een toekomst die haar waardig is.

Weet — en vergeet niet — wat gij zijt, jong en niet oud, onbezorgd, frank en vrij.

Toont het, gij jongeren, heden nog, dat 'tjeugdige kind aan goede handen is toevertrouwd, maakt zelfs ons ouderen beschaamd, door 't vuur van uw levenlust en enthousiasme. Vergeet niet dat de toekomst op U bouwt.

En gij ouderen toont het hun, hoe het van ouds gebruikelijk is te feesten bij de geboorte van een nieuw jaar, klinkt drinkt en zingt onstuimig in uw pret, gij die 't weet hoe het hoort in de kraamkamer van 't Phoenix-nest.

Mijne heeren ik ledig mijn boordevol glas op 't heil van 't nieuwe jaar.

BERICHTEN EN MEDEDEELINGEN.

Door buitengewone drukte op de drukkerij moest dit nummer van het S. W. zeer bekort worden, zoodat verschillende bijdragen tot de volgende week zijn blijven liggen.

REDACTIE.

Interacademiale Voetbal Bond.

1e Competitie-wedstrijd

DELFT-LEIDEN,

VRIJDAG 4 DECEMBER,

op het terrein der H. V. V. aan de Wassenaarsche Weg te 's Gravenhage.

AANVANG 2 UUR.

Elfstal van Delft:

Van Velzen.

Hupkes. Van Waveren. (captain)

Milo. Moltzer. Grivel.

Ter Horst. Lagerwey. Van Oosterzee. Heyning. Wijnaendts.

Tombola ten bate van de slachtoffers.

Uitslag der trekking.

(Nummers 400—460).

416 Boekwerk Eerewoord, 420 Boekwerk kinderbijbel, 421 Theeblad, 434 Fanfare trompet, 435 boekwerk Rosa Hanna, 441 een lampje, 451 briefkaarthanger, 458 de dikke met zijn aanhang, 400, 426, 439, 445, 448 elk een doosje ahoi, 404, 408, 438, 467, 483 elk een luciferetui, 403, 405, 440, 442, 450 elk een reep chocolade, 406, 449 elk een duimstok, 417 anijstabet, 437 spel speelkaarten, 443 pennehouder, 423 reclamemap, 409 liederenbundel, 415 potlepel, 412, 460 roos, 427 stuk cocoszeep, 453 broche, 456 haarkam, 457 plaat, 402, 444, 446 elk een doos gekleurd krijt, 425, 452, 455 doos griffels, 401 kindersokjes, 433, 454, 459 briefkaartenlijst, 414 popje, 430 kinderhoedje, 428 doos kegels, 429, 431 automobiël, 411 melkkan, 407 grappenmaker 418 bisquitpot, 424 busje luxe chocolade, 419 sigarenkastje.

De prijzen moeten voor 6 December afgehaald worden bij W. L. Scheen, Havenstraat 41 B.

„APOLLO”.

Donderdag a. s. 10 December zal de uitvoering (symphonieconcert) plaats hebben, onder leiding van den tijdelijken dirigent Constant van de Wall.

Uitgevoerd worden: Symphonie G-moll, Mozart; Andante Cantabile, Tschaiakowsky; Jüdische Trilogie, Hamerik; Marche Hongroise uit Damnation de Faust, Berlioz.

Het Bestuur is zoo gelukkig geweest zich te verzekeren van de medewerking van de bekende zangeres Mejjuffrouw Noline van Eycken — haar keuze van liederen belooft wat! En — last not least! — het Eere-lid van Apollo, de begaafde pianist S. van Groningen, heeft ook zijne medewerking toegezegd. Het zal een avond van groot genot worden!

De leden kunnen bij het Bestuur introductiekaarten bekomen: 4¹/₂—5¹/₂ uur, Maandag 7 Dec. op de S. P., Conversatiezaal; 1—2 uur, Dinsdag 8 Dec. op de P. S., receptiekamer.

Plaatsbespreking voor die introductiekaarten op den dag der uitvoering van 12¹/₂—1¹/₂ uur.

A G E N D A.

DEN HAAG.

Vrijdag 4 December. Ned. Tooneel: „Ultimo”; 8 uur.

Zaterdag 5 Dec. Fransche Opera: „Mireille”; 7¹/₂ uur.

Schouwburg. Vereenigde Tooneelstukken: „De kleine lord”; 2 uur.

Maandag 7 Dec. Fransche Opera: „Hérodiane”; 8 uur.

Maandag 7 en Dinsdag 8 Dec. Gebouw voor K. en W.: Voordrachtenavond van Henri de Vries; 8 uur.

ROTTERDAM.

Vrijdag 4 December. Gr. Schouwburg: „Een onbeschreven blad”; 8 uur.

ADVERTENTIEN.

REPETITOR in
WISKUNDE B, Iste en 2de Studiejaar.
TH. F. VREEDE,
Havenstraat 3.

Dr. A. TOXOPEUS,
OUDE DELFT 224.

Repeteeren:
 Wiskunde, Mechanica, Physica.

Voor nette Heeren **bestaat er gelegenheid**
om te dineeren.

Adres: HUGO DE GROOTSTRAAT 117.

Eettafel aangeboden.

Adres OUDE DELFT 128A.

Tegen half Januari 1904 **te huur:**

Zit- en Slaapkamer,

gelegen op den mooisten stand te Delft.

Brieven onder No. 31108-W, aan het Bureau van dit Blad.

Bij nette familie, en op goeden stand, wordt **te huur**
aangeboden

een gemeubileerde ruime Zitkamer
 met flinke frissche Slaapkamer en suite.

Adres: Bureau van dit Blad.

MACHINALE STRIJKINRICHTING.

Ondergeteekende beveelt zich beleeft aan voor het
wasschen en strijken van alle fijne goederen.

Mej. OOSTERHOFF,

NOORDEINDE 36.

Iemand een duidelijke hand schrijvend vraagt:

Dictaatwerk.

Adres VAN LEEUWENHOEKSINGEL 19.

De aangewezen verwarming van een Studentenkamer is door middel van een

GASHAARD.

De **HOUBEN'S GASHAARDEN** branden zeer zuinig en volkomen reukeloos en zijn verkrijgbaar in alle grootten

in het **MAGAZIJN** van

GAS- en WATERLEIDING-ARTIKELEN van

J. B. LORREWA,

Koornmarkt 22.

Oranje Limonade

van het Delftsche Scheikundig Laboratorium is steeds voorhanden bij

J. J. G. BOERE,

Telefoonnummer 188.

Hypolitusbuurt 2.

Leest en Abonneert U op

HET VOLK

DAGBLAD VOOR DE ARBEIDERSPARTIJ.

Hoofdredacteur: P. L. TAK.

15 cents per week.

f1,95 per kwartaal.

Met Geillustreerd Zondagsblad.

Agent voor Delft: **L. M. HOUTZAGER, Singelstraat 225.**

Societeit Phoenix

IN MINIATUUR,

zeer geschikt voor St. Nicolaas Cadeau.

Prijs 50 Cents.

Verkrijgbaar bij den Boekhandelaar

J. WALTMAN Jr.

Café-Restaurant HOTEL CENTRAL.

Levering van Déjeuners, Diners, Soupers, Koude en Warme Schotels.

Uitstekende gelegenheid om te Dineeren ook bij abonnement.

Verschillende appartementen voor Vergaderingen.

Pilsener Urquell. Franziskaner Leistbräu.

G. M. VAN DE SEIJP Hz., Cuisinier.

Restaurant BÜHLER,

Houttuinen 2.

DELFT.

Specialiteit in geïmporteerde buitenlandsche Bieren:

Münchner, Franziskaner-Bräu, Pilsner-Urquell.

— DINERS, DAG- EN AVONDSHOTELS. —

Prima qualiteiten Port-, Sherry- en andere Morgenwijnen.

Bordeaux-, Bourgogne-, Rijn- Moezel- en Champagnewijnen.

Levering aan huis tegen concurrerende prijzen.

Prijscourant op aanvraag verkrijgbaar.